

Oponentský posudek o diplomové práci Anny Prokūpkové

„ Kogentní normy v mezinárodním obchodním styku „

Diplomová práce se zabývá problematikou, která je teoreticky náročná, v právní praxi významná a pro každého, kdo se věnuje mezinárodnímu právu soukromému, zvláště zajímavá. I když by výraz „ kogentní normy „ v názvu práce tomu plně nenasvědčoval, práce zpracovává převážně otázky tzv. nutně použitelných, imperativních norem, které jinak práce správně odlišuje od „ obyčejných „ kogentních norem.

Systematické členění práce, které je především věcí autora a odpovídá jeho vlastnímu přístupu ke zpracování tématu, je možné považovat za účelné a vyhovující.

Po určitém obecnějším teoretickém výkladu je výklad věnován historickému přehledu vývoje řešení používání nutně použitelných norem. V rámci historického výkladu se probírají některá soudní rozhodnutí významná pro nauku i praxi v dotčených státech. Některá jsou uváděna i v dalším výkladu, který je již věnován pozitivní úpravě v dnes již neúčinné Římské úmluvě o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy a v nyní účinných nařízeních Řím I a Řím II. I zde jsou vhodně uváděna a analyzována některá soudní rozhodnutí. V závěru se zabývá českým právem a jedním zásadním rozhodnutím Nejvyššího soudu.

Výklad je podáván v jasných a přesných formulacích. Věcné nesprávnosti a nepřesnosti v něm nejsou.

Kriticky lze, zejména pro eventuální příští přijetí práce autorky, poznamenat, že není obvyklé citovat doslovně texty z literatury a z odůvodnění soudních rozhodnutí v takovém dlouhém rozsahu, jak to na některých místech autorka činí.

Práce je opatřena poměrně početným poznámkovým aparátem. Je z ní patrné prostudování významnější domácí i zahraniční literatury a schopnost práce s literaturou a využití poznatků z ní k vlastnímu samostatnému zpracování.

Určitou nepřesnost, patrně spíše přepsání, lze zjistit na str. 42, kde u definice imperativních norem v nařízení Řím I má být správně uveden článek 9/1/ místo nesprávně uvedeného článku 8/1/.

Na str. 43 k úpravě imperativních norem v Římské úmluvě a v nařízení Řím I bylo by možné poznamenat, že zatímco z formulace první věty v článku 9 odst. 3 nařízení Řím I vyplývá, že nečiní rozdíl, zda imperativní normy cizího práva jsou či nejsou součástí cizího rozhodného práva, formulace článku 7 odst. 1 Římské úmluvy se vztahuje na imperativní normy cizího práva, které nejsou součástí cizího rozhodného práva, tedy jde o normy třetího státu. Odlišuje je tak od imperativních norem cizího rozhodného práva, o nichž v Římské úmluvě žádné ustanovení není. Jejich používání tak závisí na řešení otázky, jaký je dopad kolizní normy na rozsah použití norem cizího práva, na které kolizní norma odkazuje.

Při obhajobě by mohlo být provedeno podrobné srovnání rozdílů v úpravách v Římské úmluvě a v nařízeních Řím I a Řím II.

Jak z uvedeného již vyplývá, práci hodnotím velmi kladně jako plně vyhovující pro přijetí v obhajobě. Předběžně ji hodnotím stupněm „výborně“.

V Praze dne 26. 1. 2010

Oponent:

Prof. JUDr. Zdeněk Kučera, DrSc.